

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-I P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosișu
I. Oescu	C. C. P.-Tașcă

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
 „ „ „ pe 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani.
 Pentru anunțuri 1 lei linia. Miez publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

- Literatură :** *P. Dulfu*, Din depărtare, poezie după *Petofi*.
Legile țării : *Artur Gorovei*, despre adopțiune.
Medicină-Higienă : *D. Teleor*, Contagiunea.
Povestiri : *Al. Ținșariu*, Omul și dorințele.—*I. Dragostov*, Legenda Busuiocului (sfârșit).
Educație și instrucție : *C. Popescu Stănești*, Reflexiuni asupra educației copiilor : Prea multă găteală !
Din ziare și reviste : Botez fără martori.—Cum se poate împărți un patrat în 4 patrate egale ? (Cu ilustrație).
Economie rurală : *V. S. Moga*, Lucerna.
Cronica : *Cum s'a serbat semicentenarul Unirii* : Focșani.—Craiova.—Broșteni.—Vălenii de munte.
 Serbarea zilei de 10 Maiu.—Vizitele A. S. R. Pr. Frdrinand.—Sf. Sinob.—Sesiunea Academiei.—Congresul silvicultorilor.—Focuri.—Starea Semănăturilor.—Expoziție oficială.—In lumea judecătorească.—Congresul medicilor.—Societatea „Sprijinul“.—Dela României de peste munți.—Evenimentele din Turcia. (Cu ilustrație : Ministerul de Război).
Ilustrațiuni : Din războiul Independenței : Principile Carol în cartierul dela Poiana.—Principele Carol în cartierul dela Poradim.—M. S. Regele în războiu.—Zugrăveală din biserica Colței.—Vizita împăratului Germaniei la Viena.
Suplement : Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 45 dela 17 Maiu.

DIN DEPARTARE

(După Al. Petöfi)

O căsuță mică-albește lângă Dunărea cea mare;
Oh, această casă mică, pentru mine mult preț are!
Pleoapele-amândouă 'n lacrimi mi-se scaldă tremurând,
Ori de câteori icoana-i neuitată-mi vine 'n gând.

De-aș fi stat sub coperișu-i pașnic, până la sfârșit!
Dar p'al vieții drum, de doruri omul e călăuzit;
Intr'o zi a mele doruri prins-au aripi vulturești,
Și rămas bun zis-am mamei și căsuței bătrânești.

Chinuri clocotiau în pieptul celei care m'a născut,
Când i-am pus, la despărțire, pe obraji al meu sărut;
Și-ale chinurilor sale flacări nu se alinau
De lucioșii stropi de rouă ce din ochi-i picurau.

Cum mă'nlănțuiau la pieptu-i brațele-i tremurătoare!
Ce rugări, să nu las tihna singuraticiei căscioare!
O, dacă vedeam în lume pe atunci, cum văd acum:
Poate n'ar fi fost degeaba truda-i de-a m'opri din drum.

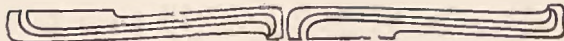
La clipirea de luceafăr a nădejdelor senine,
Viitorul ni-s'arată ca un parc vrăjit de zine.
Când în labirintul tainic pașii noștri s'afundară,
Doar atunci băgăm de seamă rătăcirea-ne amară.

Că și mie doar nădejdea cea cu chipul rupt din soare
Datu-mi-a la cale'ndemnul, pentru ce v'aș spune oare?
Și că prin pustiul lumii de când tot mă poartă dorul,
Spini înțepători — mii, sute — sângeratu-mi-au piciorul.

... Merg în țara mea frumoasă cunoscuți cu pas grăbit.
Mamei scumpe, ce mai veste eu printr'înșii să-i trimit?
Stați un pic din drum și-i spuneți două vorbe, dragii mei,
De va trece drumul vostru pe lângă căsuța ei.

Spuneți-i să nu mai verse din ochi lacrimi de foc,
Căci copilu-i are parte de-o viață cu noroc —
Ah, ce amărâte zile duc pe lume, dac'ar ști,
Sărăcuța, de durere inima i-s'ar sdrobi.

P. Dulfu.

LEGILE ȚĂRII.

Despre adopțiune sau înfiere.

Un om care se însoară și nu are copii, este cu adevărat un om nefericit. Cât de pustie pare casa în care nu răsună glasul gingaș al copilului, și cât de tristă-i bătrânețea unui om, care știe că va veni un străin să-i închidă ochii, când va muri, și că i se stinge neamul!

Ca să nu îndure atâtea suferinți, oamenii cari nu pot să aibă copii, legea le dă voie să-și facă copii de suflet, adică să înfieze copiii altora.

Infierarea sau *adopțiunea*, cum se zice în lege, se face prin judecătorie, iar mai înainte vreme se făcea fără atâtea forme, și nu eră tocmai bine, pentru că de multe ori se întâmplau multe neajunsuri.

Ori și cine poate să înfieze: și bărbații, și femeile, și cei căsătoriți, și cei necăsătoriți, și văduvii sau văduvele, precum și cei cari n'au fost căsătoriți nici odată. Sunt, însă, și anumite condiții ca să poată cineva să înfieze.

Infierarea este îngăduită numai aceluia cari, în ziua când fac infierarea, nu au nici copii nici descendenți legitimi. Cine are un copil înfiat, poate să mai înfieze încă unul, ba chiar cât de mulți, dacă are plăcere. Pe lângă aceasta, acel care înfiază trebuie să fie cu cel puțin optsprezece ani mai mare de cât acela pe care și pune de gând să-l înfieze.

Asta se cere pentru aceea că un copil înfiat se socotește ca și cum ar fi din sângele celui care l-a înfiat; și pentru că legile noastre nu îngăduie unui bărbat să se însoare mai înainte de 18 ani, dacă ai vedea într'o zi încă un copil de 15 ani înfiază, s'ar putea zice că s'a schimbat roata lumii, precum tot așa s'ar putea zice dacă un voinic de 25 de ani, ar înfia pe un bătrân de 60 de ani.

Unul din soți, adică ori bărbatul ori femeia, poate să înfieze, fără ca și celalt soț să înfieze. Atunci copilul înfiat se socotește că-i numai a celuiia dintre soți care l-a înfiat; dar un soț nu poate înfia fără consimțământul celuilalt. Când înfiază amândoi soții, copilul se socotește că-i al amândurora

Am vorbit noi despre *absență*. Se poate întâmpla ca cineva să fie declarat absent; în asemenea împrejurare părinții lui nu ar putea să înfieze, pentru că pot să înfieze numai acei cari n'au copii, și un om absent, adică despre urma căruia nu se mai știe, nu poate să fie socotit că numai decât a murit.

Ca să poată cineva înfiă, trebuie să fie om cinstit, cu purtări bune în lume.

Afară de asta se mai cere ca părinții celui care urmează să fie înfiat, să consimtă la înfiere, iar în lipsă de părinți, acest consimțământ să-l dea epitropul.

Nimeni nu poate să fie înfiat de mai multe persoane, după cum nimeni nu poate să fie fiul mai multor părinți. Doi soți pot să înfieze, pentru că doi soți pot să aibă copii.

Bărbatul poate să fie înfiat de cineva, fără ca soția lui să trebuiască să consimtă, pe când nevasta cuivă nu poate fi înfiată de altul, fără consimțământul soțului ei, pentru că femeea nu poate face nici un contract fără acest consimțământ, și înfierea este un contract.

Doi soți pot fi înfiți de aceeași persoană, dar unul din soți nu poate înfiă pe celalt.

Părintele poate să-și înfieze pe copiii lui naturali.

Intre înfiator și înfiat se nasc mai multe drepturi și datorii.

Cel înfiat trebuie să-și adauge, pe lângă numele lui de familie și pe acela al înfiatorului. Așa, dacă Ion Irimescu a fost înfiat de Dănilă, se va numi Ion Irimescu Dănilă.

După cum părintele este dator să ajute pe fiul său, și acesta pe părinte, când unul ar avea nevoie de ajutorul celuilalt, pentru a trăi, de asemenea și copiii de suflet și părinții care i-au înfiat, sunt datori să se ajute unii pe alții.

Persoana care a înfiat, nu se poate căsători cu persoana înfiată, nici cu fiul acesteia, nici cu soțul persoanei înfiate. Fiul de suflet nu se poate căsători cu aceea care a fost nevasta tatălui său care l-a înfiat, nici cu fiica lui, nici cu mama lui, nici cu sora mamei lui sau a tatălui său. De asemenea nu este slobod a se căsători cineva cu sora înfiată a tatălui său, a mamei, a bunului sau a bunei sale.

Copilul înfiat nu-și pierde drepturile pe cari le are în familia sa firească. Prin urmare el moștenește pe părinții și rudele sale, ca și cum nu s'ar fi făcut înfierea; asupra moștenirii înfiatorului, însă, fiul înfiat are întocmai aceleași drepturi ca și copiii născuți din căsătorie, chiar dacă în urma

înfierii s'ar naște copii din căsătorie. Fiul înfiat, cu toate acestea, nu are nici un drept de moștenire asupra averii rudelor înfietorului.

Dacă înfiatul moare și nu are copii legitimi, înfietorul sau descendenții lui vor lua înapoi toate lucrurile pe care el le-a primit, ca dar sau ca moștenire, dela înfietor.

Ca să se poată lua înapoi aceste lucruri, se cer mai multe condiții.

Mai întâiu trebuie ca înfiatul să nu aibă copii legitimi în vremea morții; apoi lucrurile să fi fost primite în dar sau prin moștenire dela înfietor, și acele lucruri să se găsească în ființă, și întocmai aceleași. De pildă, dacă fiul înfiat a primit dela înfietor o pereche de boi și acei boi se găsesc la moartea înfiatului, înfietorul sau descendenții lor îi vor lua înapoi; dar dacă înfiatul, pe când eră în viață, a schimbat boii și a luat alții în schimb, sau i-a vândut și cu banii prinși a cumpărat alți boi sau o pereche de cai sau chiar alte lucruri, acestea nu se vor mai întoarce.

În drept, asta se talmăcește zicându-se că aceste lucruri mișcătoare sau nemișcătoare, dăruite de înfietor să se găsească *în natură* în moștenirea înfiatului, adică să fie identice aceleași, *în specie*, să nu fie prefăcute în bani, nici schimbate cu alte lucruri.

Înfietorul sau descendenții lui, care va lua astfel lucrurile înapoi, trebuie să respecte drepturile dobândite de cei de al treilea. Asta înseamnă că dacă înfiatul a primit dela înfietor o casă, ori o bucată de pământ, și asupra ei a împrumutat bani cu ipotecă, acel care a dat banii rămâne cu drepturile lui asupra pământului sau a casei, și acei cari au luat pământul sau casa înapoi, vor plăti datoria.

După ce înfietorul sau descendenții lui și-au luat înapoi lucrurile ce li se cuveniau după lege, prisosul averii înfiatului este al rudelor sale, care-l moștenesc după regulile hotărâte pentru ori ce moștenire.

După cum vedem, *înfierea* este un act însemnat în viața unui om, și când cineva se hotărăște să înfieze pe altul, trebuie să se gândească bine la ceea ce face.

De multe ori s'a întâmplat ca doi soți să nu aibă copii, după un traiu de câțiva ani, și luându-și nădejdea dela moștenitori, înfiază un copil. Nu trece mult, și capătă un copil drept, și apoi altul, și atunci copilul cel înfiat este

îndepărtat dela dragostea părintească, ba chiar și urgisit.

Asta nu se cuvine. Un asemenea copil nu-i vinovat întru nimica de ceeace s'a întâmplat, și dacă părinții cari l-au înfiat nu-l mai pot iubi, măcar să se poarte față cu el în așa chip ca să nu simtă lucrul acesta, pentru că-i păcat să amărăști sufletul unui nevinovat.

Prin satele noastre se mai face și un fel de negustorie cu înfierea.

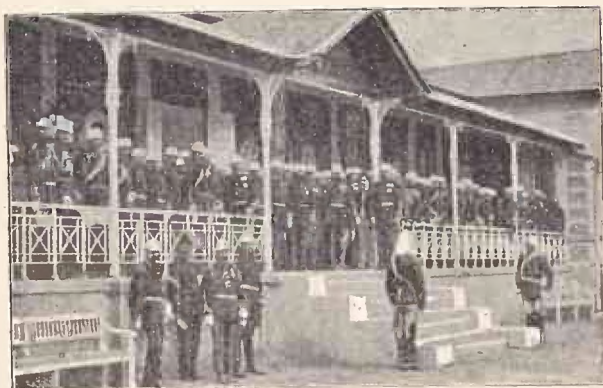
Știut este că sătenii nu pot cumpără pământ de împrietărire cât ar putea să plătească; mai mult de cinci fălci și jumătate nu pot să aibă. Atunci, ca să înlătore legea, acel care are cătimea de pământ peste care nu mai poate cumpără, se înțelege cu acel care vrea să-i vândă pământ, ca să-l înfieze, și așa ai să vezi oameni de patruzeci de ani înfiați de alții de câte șasezeci sau cincizeci și opt de ani, cu gând că la moartea înfietorului, îl va moșteni. Alți cumpărători de aceștia își dau câte un copil la înfiere.

Acesta nu este un lucru cuviincios; ba, de multe ori, nici nu-i folosește cumpărătorului, pentru că înfietorul are toată voia să-și vândă toată averea cât este în viață, măcar că are fiu de suflet, și atunci ce mai rămâne din înfiere!

Ori cât ar căută cinevă să întunece legea, mai nici odată nu va izbuti.

Artur Gorovei.

DIN RĂZBOIUL INDEPENDENȚEI.

Principele Carol în cartierul dela Poiana.

CONTAGIUNEA,

Srin *contagiune* sau *molipsire* se înțelege pusea ce au unele boale d'a trece dela un om bolnav la un om sănătos, d'a dreptul sau indirect, prin aer, prin haine, ori dela o persoană care a trăit cu bolnavul, ori numai a fost în odaia lui de l-a văzut.

Anul acesta aproape în toată țară au bântuit cu furie felurite molime sau boale grele care se iau cu înlesnire, mai ales de copii. În București, se știe, că școlile toate au fost închise pe timp de o lună aproape din pricina scarlatinei. După spusele medicilor, această boală groaznică, îndată după închiderea școlilor, internatelor, pensionatelor, n'a mai făcut atâtea jertfe omenești, numărul copiilor bolnavi reducându-se la jumătate și chiar la sfert, de unde deducem că îngrămădirea la un loc a copiilor, face ca această boală și altele tot așa de rele, să se propage cu ușurință și dacă nu s'ar luă măsuri din vreme toți copiii unei școli chiar în număr de sute, s'ar bolnăvi pe rând sau de odată.

Ministerul Cultelor, în urma avizului Consiliului sanitar superior, a dat ordin, apoi, după redeschiderea școlilor ca să se facă cele mai strașnice dezinfecțiuni prin spălături a scândurilor, ușilor, paturilor, etc., cu un dezinfectant puternic, ca să se aerisească cu prisosință camerile și dormitoarele, țiindu-se ușile și ferestrele larg deschise, multe ceasuri din zi, etc., etc.

Iată acum pentru cititori oare cari științe în ce privește molipsirea și câte feluri de molipsiri sunt cunoscute de doctori:

Este o molipsire numită virulentă, pentrucă e pri-

cinuită de un virus apos, dat afară de trupul omului și care are în el așa numiții coccus, bacili, bacterii și alți germeni de microbi speciali pentru fiecare boală molipsitoare; este alta numită: miasmatică și pricinuită prin miasme, emanațiuni și praf plin de germeni ai boalei, adică care poate da naștere la boale, germeni născuți în bolnav sau din fermentarea materiilor organice eșite din bolnav, și aflate pe lângă el sau ori unde; este apoi molipsirea numită purulentă, pricinuită prin puroiu.

Mai este o molipsire numită parazitara, pricinuită de animale sau vegetale parazite, adică care trăiesc pe alt corp, de multe ori chiar omenesc și se nutresc din el. În fine e molipsirea zisă nervozică care vine, adică, prin influența nervoasă.

Cum se face molipsirea? Ea se face d'a dreptul fie prin atingere, fie prin pătrunderea în sângele omului, ca la boale lumești, vărsat, răpciugă, vaccin, turbare, scarlatină, bubă neagră, pojar; dar această molipsire se poate face și din depărtare prin mijlocirea miasmelor răspândite în aer, în vărsat, scarlatină, angine simple or gangrenoase, în crup difteric, în cărbune, pojar, tifos, friguri puerperale, friguri tifoide, ciumă, holeră, în nevroze, cari sunt boale așa numite infecto-contagioase.

Deși evidentă, neîndoioasă, molipsirea este adeseori îndoioasă, căci inocularea sau introducerea în sânge care e urmată de boală în turbare, în răpciugă, în boale lumești, nu are uneori nici un rezultat în tifos, în angine simple or gangrenoase și alte, cari sunt totuși boale molipsitoare.

Molipsirea se face fie prin atingerea pielii sănătoase sau jupuită, cu un agent molipsitor (virus, puroi, miasm, vegetal sau animal parazit); fie prin atingerea aceluiași agenți cu mucoasele gastro-intestinale, pulmonare, genitale, oculare; dar în toate trebuie ca să pătrună în sânge principiul molipsitor care face boala.

Principiile molipsitoare au o lucrare foarte schimbătoare și care atârână mult de felul omului supus

influenței lor (idiosincrazia. predispoziție individuală).

Agenții molipsitori sunt fixi și inoculabili ca virusul vaccin (altoi), virusul turbării, al vărsatului; volatil (adică sburător în aer) și neinoculabil, ca miazmele pojarului, scarlatinei, etc., solide sau apoase ca crustele dela vărsat sau puroiul blenoragic; totdeauna vii, ca sfărîmăturile celulare dela boale de ochi numite oftalmii purulente, bacteriile bubei negre, tifosului, vărsatului, microbii pneumoniei, ocrionului, brâncei, sau animalele și plantele din boalele parazitare.

Ca boala să nu se ia, mai atârnă și de așa numita imunitate a omului, căci sunt unele persoane cari nu iau anumite boale; mai atârnă și de o inoculație sau vaccin (altoire) mai din nainte făcută, precum și de obișnuință, cum e cazul cu serivitorii vechi de pe la spitale.

Printre boalele molipsitoare, unele sunt la început localizate și nu ajung generale, adică să se întinză în tot trupul decât mai târziu, ca cele lumești, angina difterică, buba neagră sau dalacul; altele sunt dela început deodată generale, ca vărsatul sau bubatul, scarlatina, tifosul, etc.; altele în fine, rămân totdeauna locale, adică în afară din trup, pe piele sau pe mucoase ca: boalele de ochi, cu puroiu, râia, boalele parazitare toate.

În afară de agenții molipsitori parazitari cari sunt ființe vii, virusul și miasmele sunt fermenți cari, pătrunzând în om, se înmulțesc în număr foarte mare și-i pricinuesc omului o stare mai mult sau mai puțin supărătoare, mai mult sau mai puțin grea și nesuferită.

În general, agenții molipsitori sau pricinile boalelor nu fac de două ori același efect la același om, adică cine s'a bolnăvit odată de o anumită boală, nu se mai bolnăvește de boala aceasta încă odată, și se pare că o molipsire ferește pe om de o a doua molipsire, căci imunizarea sau câștigarea puținței d'a nu se mai lipi boala de noi se dobândește ca printr'un fel de altoire rămasă în sânge dela boală.

Intre mijloacele de pază, mai ales contra molipsirei de boale ca scarlatina, etc., se recomandă izolarea bolnavilor, dezinfectarea la etuvă a tot ce-a fost atins de bolnav, etc. O măsură excelentă ar fi plecarea cu toată familia, la timp oportun dintr'o localitate bântuită de molimă, în o localitate sănătoasă unde nu sunt boale. Această măsură după ideia tuturilor medicilor, este în definitiv, singura pază împotriva acestui fel de boale.

D. Teleor.

Omul și dorințele.

Un derviș (1) s'a întâlnit pe drum cu un tânăr, care avea vreo douăzeci de ani. Tânărul eră trist, muncit de gânduri grele, apăsătoare; capul îi eră lăsat în jos, căzut pe piept.

— Unde mergi, tinere? l-a întrebat dervișul. Văd că pe fața ta e zugerăvită durere și amărăciune mare. Spune-mi, de ce ești trist, ce necaz ai? M'aș bucură dacă aș putea să-ți fiu de ajutor.

Tânărul, cu recunoștință s'a uitat la derviș.

— Îți mulțumesc pentru bunăvoință — începù el să zică — dar și tu ești sărac, și ori și ce ai face, cu nimic nu mă poți ajuta.

— De unde știi tu asta înainte? Spune-mi numai necazul ce te frământă, și o să vedem cine dintre noi are dreptate.

— Bine, împlinesc dorința. Iată cum stă lucrul: eu am multe dorințe, cari mă chinue fără milă, mă chinue neîncetat.

— Zici că ai multe dorințe? Asta, într'adevăr e mare nenorocire pe capul omului. Dar spune-mi, ce dorințe ai tu?

— Multe, atât de multe, că nu le poți numi pe toate... Sunt sărac, și din pricina asta am așa de

(1) Călugăr mahometan.

multe dorințe. Și ziua și noaptea gândește mereu ce om fericit aș fi eu, dacă aș avea tot ce doresc. Dar n'am nimic... poate că și atunci aș fi cel mai fericit dintre toți oamenii, dacă numai una din o mie de părți aș avea din ceea ce doresc să am.

— Eu cunosc bine răul ăsta, tinere, și tot așa de bine știu că mulți, foarte mulți oameni sunt robii lui. Numai filozofii nu cunosc răul de care vorbim, rău ce răpește liniștea sufletească și amărește inima.

— Ce, tu nu ai dorințe? a întrebat tânărul, clătînându-și cu neîncredere capul.

— Nu, eu n'am nici o dorință, a zis liniștit dervișul. Pe mine vieța m-a învățat să nu visez lucruri deșerte, să nu mă las stăpânit de dorințe, pentru că asta nu-i pentru oamenii cu mintea întreagă și sănătoasă... Este oare cineva care să zică că și-a împlinit toate dorințele? Cine e omul acela, care, după ce și-a împlinit o dorință, să nu simtă amarul desamăgirii, iar în inima lui să nu încolțească alte dorințe noi, răpindu-i pacea, liniștea? Eu sunt mulțumit cu soarta mea, eu niciodată nu doresc aceea ce știu că nu pot să am, la ce nu pot să ajung. Dar și atunci, când mi-am ajuns scopul, când mi s'a împlinit o dorință, desamăgirea și amărăciunea încă își fac loc în inima mea.

— Ce vorbești, omule? Cum poți zice, că atunci, când ți s'a împlinit o dorință, desamăgirea și amărăciunea își face loc în inima ta? Vrei să zici bucuria... Eu nu cred ce-mi spui, pentru că eu aș fi fericit, dacă din multele mele dorințe, numai una singură s'ar împlini.

— Văd, că nu ești om pătit, a zis dervișul. Să ședem la umbra copacului ăsta, și să îți spun o poveste. Atunci o să dai crezământ vorbelor mele.

Amândoi s'au așezat sub copac; după aceea dervișul și-a început povestea:

— A fost odată un om lipit pământului de sărac care afară de vieță n'avea altă ce nimic. Imbrăcat numai în zdrențe, rătăcea din sat în sat. Dacă oamenii miloși nu i-ar fi dat câte o firimitură de mălai

sau pită, s'ar fi prăpădit de foame. În rătăcirile lui fără sfârșit, vara, cum și tu știi, soarele trimite sulite de foc, și fiindcă bietul om n'avea cu ce să își acopere capul, suferia de cele mai chinuitoare suferințe, din pricina căldurii mari a soarelui.

— «O, nenorocitul de mine — strigă el odată într'o stradă a unui oraș — n'am nici cu ce să-mi acopăr capul, ca căldura soarelui să nu-mi ardă creerii! Cât de mult trebuie să sufer eu din pricina asta. Numai de suferința asta să mă scap, atunci mi-ar fi cu mult mai ușoară viața. Ce fericit aș fi eu să am un turban (1) cu care să-mi înfășur capul, căci atunci n'aș simți așa de mult dogoarea soarelui. Nu m'aș mai plânge de nimic, fără cârtire mi-aș duce sarcina atât de grea a vieții mele triste. O, Allah, fă o minune și trimite-mi un turban».

— Un muncitor, care lucră pe coperișul unei case a auzit vorbele acestea, i s'a făcut milă de bietul om, și desfășurându-și turbanul său, l-a aruncat jos.

Turbanul a căzut chiar în brațele omului.

Cu bucurie nemărginită a apucat turbanul și încă în clipa aceea și-a ridicat mâinile să-l ducă la cap. Dar în cealaltă clipă, a început să se uite mai bine la turban.

Turbanul eră cam vechiu, în multe locuri sfârțicat, n'a fost însă așa de rău, ca să nu mai poată fi întrebuintat și încă vreme destul de lungă.

Omul învârtea, când la dreapta, când la stânga turbanul, și din ce în ce tot mai netrebnic i se părea, tot mai multe *scăderi* îi află. În sfârșit apoi cu mânie s'a ridicat de jos, a trântit turbanul, și-a zis:

— «Cu turbanul asta înfășură ți tu capul, Allah' căci mie o așa zdreanță netrebnică nu-mi trebuie!».

Aici dervișul și-a sfârșit povestea, ascultată cu mare băgare de seamă de tânăr.

— Vezi — a zis dervișul — așa e omul!

Tânărul a început să râdă; mâhnirea și tristețea dispăruse de pe fața lui.

(1) Bucată lungă de ștofă cu care Turcii își înfășură capul.

— Ai grăit curatul adevăr! — a exclamat el. Povestea ce mi-o spuseși, m'a scăpat de un mare rău. De acuma înainte o să fiu alt om.....

(Traducere).

Alex. Țințariu.

Din războiul Independenței.

Principele Carol în Cartierul dela Poradim.

M. S. Regele Carol.

(După tabloul pictorului Obedeanu).

Reflexiuni asupra educației copiilor. (1)

Prea multă găteală!

Cu lecturile periculoase, de care cea mai mare parte a părinților nu știu să ferească pe copiii și fetele lor, se strecoară și gătelile de lux, acest obicei pretentios, ridicul, care schimbă îmbrăcămintea copiilor sub neîntemeiatul pretext de a-i obicinui cu eleganța și îi fac să se potrivească pe cât mai mult posibil, prin imitațiuni stângace, gravurilor unui jurnal de modă.

Păr, cu artă ori fără, buclat, lux de stofele cele mai bogate, cele mai costisitoare, risipă de pene, de flori artificiale, mătase, catifea, îngrămădite pe niște mici copilițe și silindu-le să nu îndrăznească să facă o mișcare, nici să alerge, nici să sară, de frică să nu-și deranjeze această toaletă exagerată, și nu-i alt decât o vanitate rău înțeleasă și o zarvă ruinatoare impusă de imprudența părinților, lor însă-și și nevinovatei lor copilițe.

Cât despre micii băețași nu putem să spunem altceva; moda engleză sau mai curând scoțiană a biruit pe toată linia; ea are ceva atrăgător, care o ocrotește și o propagă pe continent. Ne îndoim însă dacă este în acord cu principiile igieniei. Copiii — o zicem după auctoritatea oamenilor de știință, nu degajează prin ei însă-și destulă căldură.

Prin urmare, într'un climat eșă de schimbăcios ca acela al Europei centrale, cu dimineți răcoroase și adeseori friguroase, cu serile la fel, a lăsa picioarele descoperite și a înlocui o cravată printr'un gât desvelit, aceasta nu însemnează altceva decât să-l expui pe bietul copil la o răceală zdravănă și la un guturaiu model.

Toți medicii recunosc și deplâng frecvența și gravitatea boalelor copilăriei și lista copiilor bolnavi, în loc să staționeze față cu progresele medicinei de azi, ea crește fără de încetare. N'ar trebui mai bine să nu ne mai luăm după aceste deplorabile excese ale toaletei care nu ne apără nici contra frigului, nici contra soarelui și nici contra ploaiei ori ninsoirii?

Ca și când n'ar fi destul chinul fizic pe capul copiilor, mai vine și tortura morală ce o suferă în timpul cât trebuie să-și satisfacă această vanitate; ore întregi sunt sacrificate gătelii, de care de altfel chiar familiile regale, princiare, aristocratice, sunt departe de a da exemplu; dar cari au ajuns la «modă» în înaltul comerț, pentru burghezimea bogată, care uită că adevărata distincțiune, stă în simplitate.

C. Popescu-Stănești.

(1) După «Le Livre des mères», de A. B.

Zugrăveală din biserica Colței din București.

LEGENDA BUSUIOCULUI.

Sfârșit.

Dar când să liniștiră, din mijlocul lor, răsări o bătrână slabă cu fața ca smochina tescuită și neagră ca de coșar, cu o țoală în loc de catrința pe dânsa și cu o cămașe numai petici albe și roșii; iar desub fesui soios, din pletele-i păcurii și nepieptănate, cădeau lungi șiruri de sorocoveți și irmilici și cum se apropia de butcă, vorbi :

Dediu mamei, deduleț,
Dedișor cu părul creț
Cum te 'nalți cum te mărești,
Neamul nostru să-l cinstești.

Și cuprinzând pe Voevod de după gât îl sărută.

Apoi luând din mâna unui danci o tingire și un spoitor, se îndreptă spre fată și după ce scoase din sân o salbă de irmilic i-o prinse după gât și puindu-i tingirea, spoitorul și un ghioc pe brațe îi vorbi:

Pe la noi mândră mireasă,
N'ai să fii ca și acasă
C'ar să lucrî să ghicești
Dacă vrei că să trăești.

Și a dus-o într'un cort numai mătase. O, dacă ar fi știut drumul, s'ar fi dus înapoi. Dar înghiți în sec și par'că se simți coborâtă în fundul pământului și-o prinse un tremur, o neliniște și o durere de inimă, însă când se uită la bărbatul ei, toate se liniștiră în ea; și cu toate desamăgirile se simți fericită; pe dânsul îl aveă bun, frumos și apărător.

Dar nu mult, urmă alta. Obiceiurile în lumea țigănească se țin ca cele ale noastre.

Că nu mult, intră în cort țigancă cea bătrână, pe care o ghicim cine eră, cu o sumedenie de baragladine bătrâne și hoășca îi vorbi:

De-i lucră, îi îmbucă;
De-i ghici, te-i primenl.

Și aducându-i un rând de strae, mi-o îmbracă cu o cămașe numai petici, petici și o catrință tot așa și chemând vre-o doi căldărari cu scripcile îi cântară după obicei.

Se minună și biata fată ce comedie mai e și asta și nu-i veni de loc îndemână și par'că-i perî pământul de sub picioare. Cu toate astea dragostea către bărbatul ei o orbi și de neajunsul ista, dar desamăgirea cea mai mare fu că a doua zi dimineața se trezi singură.

Așteptă amiaza, să-i aducă cineva de mâncare; nu veni. Așteptă seara, nu. Tocmai târziu veni și țiganul și-și întrebă nevasta de mâncare.

O groază îi sgârçi toate țesăturile trupului și o ghiață îi trecu prin șira spinărei și se întrebă unde venise:

Nu cumvâ fratele ei s'a învoit s'o piardă numai să rămâe stăpân pe avere?

Și țiganul se culcă și se culcă și dâncă flămândă.

A doua zi, el plecă iar și ea rămase iarăși singură cuc.

Dar foamea pentru un suflet ne încercat ca al ei, eră o sfâșiere a trupului și eși din cort.

Atunci îi veni înainte urita de soacră-sa cu o tingire și niște cositor, i-le întinse vorbindu-i:

De-i lucră, îi îmbucă.

Dacă ar fi fost lumea verde, nu i-ar fi părut ca la vorbele astea. Par'că i se desfăcù ființa de greutatea celor ce auzeă: o jele urmată de o arsură usturătoare simți în partea inimei și se așeză cu o durere fierbinte în spata stângă și par'că i-se desbinase ceva din creștet și par'că o plesni ceva după cîafă și ameți, în vreme ce prin urechi simți ceva cald și un sânge rece îi eși pe nas și par'că își perdù cunoștința.

Dar se trezi de frică și se frecă la ochi, frică că nu știă ce e cu dânsa și tot de frică fără să vrea prinse să spoiască. O, degetele ei, cele ca ceura albă și roșii la unghii, cum se mai înegriră! Și când își aduse aminte cum eră acasă, ar fi asvârlit și căldare și tot cât colo, dacă nu ar fi secăt-o ceva sub baerele inimei: foamea. Și găti tingirea de spoit; da ce lucru, părea eșită din din mâna celui mai iscusit țigan.

Nu mult iată o cioroaică cu o bucată de pită neagră și trei fire de usturoi și i-le dădu zicându-i:

De-i lucră, îi îmbucă;
De-i ghici, te-i primeni.

* * *

Dar acasă, ce foc! Cum se depărtă fata, un gol mare simțiră și în casă și în suflet, și par'că le luă cineva o pânză de pe ochi; iar flăcăul se întrebă ce făcuse? Ar fi încălecat și s'ar fi dus în urma lor, să-și întoarcă sora îndărăt, dar nu știa bine pentru ce și prinse a tălmăci cuvânt cu cuvânt spusa voevodului și la urmă se îns-păimântă și într'o zi pe când stătea la masă cu maică-sa îi grăl:

— Mamă, noi am dat fata după un voevod de țigani.

— Maică, vorbi domnița, cu inima însângărată: să nu-ți mai moară mulți înainte și de-i muri să nu ai odihnă până n'ei vedeă pe soru-ta acasă. Și ridicându-se se duse în odaia ei și afundându-se în perinele moi, plânse și plânse în tăcere asemenea picăturilor ce cad din înălțimea peșterilor și nu se mai scoală.

Vă puteți închipui ce eră pe capul bietului flăcău prins și de muștrare de cuget, de nemângâere. Incălecă harmăsarul dăruit de voevod și prinse să colinde zările flămând și neadormit, doar doar, calul s'o îndreptă spre locul de unde venise. Întrebând prin toate târgurile și satele unde e scaunul lui Dorfan voevodul, nimeni nu-i dete nici un răspuns, decât că dădū de un tapșan bătătorit, presărat cu gropi de țaruși, dale sparte, trențe și sgură de fier și aramă. Aici armăsarul se oprî mirosi și așa necheză de sălbatic că-i răspunse dealurile și ar fi pornit înainte, Busuioc dacă nu s'ar fi simțit cam bolnav; iar când se înturnă Busuioc acasă, să se mai odihnească, căzū greu suferind și au se mai putū urni în căutarea soru-săi. Atunci, el scriind un răvaș îl legă la gâtul calului și deschizând poarta, îi croi un biciu și-i dădū drumul în lume. Și în trei zile se duse dintre vîi floarea de voinic și nu zise decât: „mamă iartă-mă“.

Povestea spune, că toate au murit în el, numai blestemul maică-sei, ca un vierme neadormit îl rodeă și nu-i dădeă rost de odihnă, ci se sbăteă în el, și ridica țărâna în sus; iar într'o zi oamenii îl găsiră svârlit afară din groapă și în altă zi, mormântul gol.

* * *

Noapte cu lună eră, o noapte de toamnă, în care doar vântul rece și străin trăia și în care luna posomorâtă se învăluia cu nouri trecători și fumurii care păreau uneori că se aprind, ard și se sting. Când e vremea așa, firea are o înfățișare moartă, închisă și plină de tăinicie. Eră vremea odihnei și a viselor; doar vântul flutura coamele negre a unui armăsar și pletele aurite a unui voinic, cu fața stinsă ca a lunei; cu ochii încremeniți ca două picături de rouă pe un crin și oboșiți, ce prin câmpii pustii de recoltă sburau ca gândul pe șesuri înroșite de sfârșitul verei, spre miază-noapte de unde trec cocorii spre vâratec și se aciuesc corbii. Și câte clipe au trecut, atâtea zări au pătruns și în zări s'au afundat și nu s'au mai văzut.

În timpul ista însă, în șatra lui Dorfan, toți dormeau și câinii dormeau; par'că-i vrăjise moartea pe toți; iar cortul voevodului părea gol, doar luna prin unele părți descusute a cortului strecurându-se pe nesimțite lumina pe un pat chipul domniței adormit cu fața slăbită și părul despletit. Și visă. . . .

Deodată i se pare că aude:

Marioară! Marioară!

Când dădù perdeaua intrării în lături, frate-seu Buiuoc călare pe armăsarul voevodului.

— Soră, par'că vorbi el, maica ar muri și nu poate până nu te a vedeă; florile în fereastră s'au uscat, că numai e mama ta să le ude și mătura a putrezit după ușă, că nu mai mătură nimeni casa. Hai lângă mine ca gândul te-oi duce și tot aicea îi fi la ziuă.

Și se părea că luna eșise la larg, la luminiș albastru ca o apă încremenită și pulberea de raze ce cădea de sus învăluia două chipuri ce-și amestecau pletele ca doi nori: unul luminat de lună și altul învăluit de noapte.

— O frățieare, par'că-i vorbi ea, ce sticloși ți-s ochii și neadormiți și ce rece e roibul și trupul tău.

— Da el îi grăi: „Am dormit mult pe pământ ud și m-a tras lutul“... și par'că se văzù acasă în brațele maică-si.

Facli se aprinseră ca prin minune în casă și luna ce pătrundea tainic prin obloane ca un om ce căută pe ascuns să vadă ce se petrece înăuntru se trase înapoi de atâta lumină. O ce nu pot simți două inimi neferi-

cite ce nu s'au văzut îndelung; câtă bătae de inimă; mărturisirile vin dela ele slobode și cresc și spun ce n-ai avut gând și ce nu gândișezi până atunci:

Dar deodată par'că se crăpă casa și se prăbuși peste ei cu sgomot ciudat.

Speriată, se trezi singură ca totdeauna și sări din pat și eși afară la un sforăit ce-l auzi.

Calul lui Dorfan stătea înaintea cortului cu ochii strălucitori, cu șeaua pe el, și cu un răvaș la gât.

La nimeni nu s'a lăsat să pue mâna pe el; la domnița, a fost blând și par'că-i spunea ceva. Răvașul spunea:

— Mama domniței Marioara e bolnavă pe moarte, dacă s'ar găsi undevă, îi scrie frate-său Busuioc să vie acasă.

Ca fulgerul se aruncă pe cal, apucă frâul și eșind dintre corturi să perdù în zarea apusului.

Dar maică-sa murise și dormea alătura de frațiorul ei, pe mormântul căruia crescuse o buruiană cu frunzele crestate și cu floarea ca un pământuf la vârf și miroseă a odihnă, smirna și pământ.

Și atâta ci-că a plâns Mărioara flămândă și îndurerată în cât în una din dimineți o găsiră lungită pe cele două morminte, cu fața albă ca zapada și cu buzele negre și arse de focul cu care își dăduse sufletul și ochii ca două bălți secate, duși în fundul capului.

De atunci liniștea lui Busuioc ci-că n'a mai fost turburată. Oamenii cred, că maică-sa, văzând din ceruri, venirea fetei, l-a iertat. Iar de buruieană, ne mai cunoscându-se alta la fel, i s'a pus numele *busuioc* și *busuioc*, ci-că a rămas și până în ziua de azi.

Ion Dragoslav.

Botez fără martori

Oaspele: „D le birtaş, lucrî d ta în pivniță singur?”

Birtaşul (mirat): „De ce nu?”

Oaspele: „Flindcă, așa știi, la botez iau parte, întotdeauna, și martori“.

«Tribuna».

LUCERNA

Pământul, în care trebuie semănată lucerna trebuie să fie roditor, iar nu sărac, trebuie să fie arat și grăpat mai de multe ori, ca să fie curat de toate buruienile rele; a semăna lucerna într'un pământ sărac și murdar de burueni, este o mare greșală.

Lucerna se seamănă primăvara într'o semănătură de orz sau de ovăz, după ce mai întâiu s'a semănat ovăz, se grăpează bine și după aceia se seamănă lucerna, de către un om priceput, semănarea lucernei se face și cu mașina. Când ovăzul s'a copt, se seceră astfel ca tulpinele cele tinere de lucernă să nu se taie cu secerea.

În acest an lucerna nu se cosește, dar se poate paște cu vitele spre toamnă, afară de oi.

Când lucerna nu se seamănă în ovăz, ci singură, dacă anul va fi ceva mai ploios, se poate cosi de 2 ori. Când lucerna se seamănă în ovăz, se poate semăna la hectar 25 kgr., iar când se seamănă singură, se seamănă până la 30 kgr. la hectar. Din anul al doilea, dacă timpul este mai bun, lucerna se poate cosi de trei ori și chiar de 4 ori pe an, și poate să producă la hectar dela 5.000—15.000 kgr. fân uscat.

Se întâmplă de multe ori de se prășește prin lucernă o buruiiană foarte vătămătoare numită tortel (cuscută sau mătășică), care prin ramurile ei cam păroase, se agață de tulpinele lucernei din care își ia hrana și astfel se înmulțește foarte iute; așa de repede, în cât dacă nu se vor luă măsuri de a se stârpi, în timp de 2—3 ani toată lucerna va fi prăpădită. Astăzi stârpirea acestei plante parazite, care se hrănește din mazăga lucernei, se poate stârpi foarte ușor. Se sapă locul unde se vede că crește cuscuta, se seamănă orz sau ovăz. Dacă pământul are puțină umezeală, orzul sau ovăzul semănat, răsare degrabă și crește repede. Pe orz sau ovăz cuscuta nu poate trăi și moare de foame.

Când nu se întrebuințează acest mijloc de stârpire, atunci lucerna atacată de cuscută, va trebui cosită deosebit, de asemenea și fânul se va strânge deosebit, de fânul cel bun. Căci altfel prin strângerea fânului și greblarea locului, *cuscuta* se înmulțește mai mult, fiindcă semintele ei prin greblare se împrăștie pe loc din ce în ce mai mult, și astfel se-

mănătura de lucernă se prăpădește mai de grabă. Bălegarul vitelor care se hrănesc cu fân de lucernă, amestecat cu *cuscută*, nu trebuie amestecat cu bălegarul vitelor hrănite cu alte nutrețuri, și nici nu trebuie a se pune pe locuri destinate a se semăna cu lucernă. Căci se știe din experiențele făcute în străinătate asupra *cuscutei*, că semințele ei trec prin stomacul vitelor, fără să-și pierdă puterea de a încolți, ei o păstrează 5—6 ani de zile.

De aceea când cumpărăm semințe de lucernă, să cumpărăm dela un negustor cinstit, care să ne dea garanție, că sămânța este bună. Nu trebuie să cumpărăm sămânța de lucernă dela băcăni, unde se vând masline și alte lucruri de băcănie.

La noi, de obicei sămânța de lucernă se aduce din Franța ca cea mai bună, apoi vine lucerna din Italia și mai pe urmă cea din Ungaria. Dacă avem o lucernărie putem să avem și semințe; cu chipul acesta, lucerna se cosește când semințele s'au copt, această lucrare se face la cositul al doilea în anul al treilea, dela semănătură. Când voim să avem sămânță din semănătura noastră, trebuie să băgăm de seamă, ca printre lucernă să nu fie alte burueni rele. După coasă, se treeră cu mașina sau să bato lucerna, apoi semințele se vântură și se pun la păstrare. Un hectar de lucernă lăsat pentru sămânță poate să producă la hectar dela 5—7 hectolitri de sămânță. Când lucerna se seamănă într'un pământ bun și bine lucrat, poate să stea pe acelaș loc dela 10—20 ani, iar când pământul se ară, rădăcinele de lucernă putrezesc și îngrașe pământul tocmai așa, cași cum pe acelaș loc am pune 50 de mii de kgr. de bălegar.

După ce lucerna s'a cosit, este bine ca fânul să se strângă seara ori dimineața, ca să nu se scuture foile cari sunt mai hrănitoare decât cotoarele (tulpinele). După fiecare cosire locul trebuie grăpat.

Ca lucerna să dea o mai mare producțiune de fân la hectar, toamna sau primăvara, când foile de lucernă sunt udate de rouă sau de ploaie, se aruncă pe de-asupra praf de gips sau de ipsos, ca acest praf să se lipească bine, trebuie ca lucerna să aibă o lungime (mărime) de 15—20 cm. și timpul să fie liniștit. Lucerna gipsuită, crește mai repede și se poate cosi cu 25 de zile mai de timpuriu. Se poate pune la hectar dela 2—5 hectolitri de gips. Agricultorii din alte țări întrebuințează mult acest gips, nu numai la lucernă, ci și la trifoiu, rapiță și tutun. Gipsul este un fel de piatră care la noi se găsește îndestul, și înainte de a se întrebuința această piatră, se macină la o anumită moară. Este bine ca lucerna să se grăpeze după fiecare cositură.

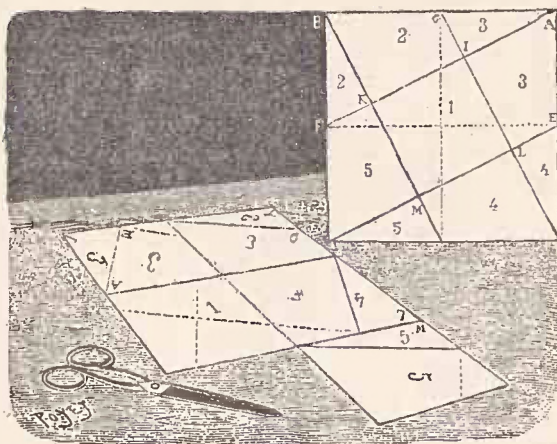
V. S. Moga.

Pagina școlărilor.

Cum se poate împărți un patrat în cinci patrate egale?

A împărți un patrat în patru patrate egale știe ori cine, nu avem de cât să indoim patratul de hârtie odată prin mijloc și a doua oară de-a crucișul și problema este deslegată. Cu totul altmintrelea trebuie să facem când vom să-l împărțim în *cinci* părți egale. Ar trebui să-și bată omul multă vreme capul până ar află meșteșugul acesta. Dar noi vom rezolva-o numai decât.

Îndoiește patratul dat ABCD de două ori, prin ce vei căpăta liniile EF și GH. Acuma îndoiește hârtia astfel ca să capeți liniile FA și DE, apoi liniile GC și BH și taie patratul dealungul acestor linii cu foarfecele.

Prin aceasta ai căpătat patratul 1 și alte opt bucăți, compuse din patru trapeze egale și patru triunghiuri dreptunghiuri egale, însemnate toate cu țifrele 2, 3, 4 și 5.

Spre a căpăta acuma celelalte patru patrate n'avem să facem altceva decât să alăturăm la fiecare trapez triunghiul de lângă dânsul, astfel că hipotenușa fiecărui triunghi se alătură la latura din afară a patratului (deci la trapezul 2, triunghiul 2, ș. a. m. d.), așa dară BK la BG, IA la AE ș. a. m. d.

Este interesant dacă împărțind și patratul 1 într'un trapez și un triunghi și amestecându-le cu celelalte zece bucăți le dai altuia să compună un patrat.

Dacă acesta nu cunoaște meșteșugul recompunerii, va trebui să-și bată mult timp capul până reușește.

(După «Amicul Ținerimei».)

C R O N I C A.

CUM S'A SERBAT SEMICENTENARUL UNIRII

în diferite părți ale țării.

Focșani (1).

În orașul Focșani serbarea unirii a ținut 3 zile:

Vineri după amiază *societatea de lectură* a elevilor liceului «Unirea» a avut în sala liceului o sărbătoare cu programul următor:

«Imnul Unirii»; «24 Ianuarie»; Conferență rostită de elevul *Constantinescu Radu*; danțuri, recitări, («24 Ianuarie»), arii naționale executate de orchestra liceului.

La 24 Ianuarie dimineța a fost un *Te-Deum* în biserica catedrală, după care a urmat defilarea elevilor de liceu.

După amiază, la liceu corul elevilor a deschis serbarea, D-l *T. Iordănescu*, directorul Liceului, a vorbit despre modul cum s'a făcut unirea. Au urmat: coruri (corul liceului), poezii recitate de elevi; bucăți muzicale executate de orchestra liceului și danțuri naționale.

La 25 Ianuarie a fost *serbarea școalelor primare și orfelinatului din Focșani*: dimineța pentru elevi; după amiază pentru public.

«Imnul Regal» a fost cântat de 200 elevi și eleve din școalele primare din Focșani; a urmat cuvântarea d-nei *Elena Rahtivan* directoarea școlii No. 3 de fete asupra «Insemnătăței zilei de 24 Ianuarie».

Piese teatrale, coruri școlare, jocuri naționale.

După amiază a fost cuvântarea «Prin unire la viață și mărire» rostită de d-l Ioan I. Teodoru, revizor școlar cl. I al Județului Putna; apoi coruri pe trei voci executat de elevi și eleve; Unirea, Plevna, Dacia, piese executate de elevi și eleve.

Diferite alte coruri și jocuri executate de elevii orfelinatului și ai școalelor primare de băieți și de fete.

Hora Unirii, jucată de toate școlile primare.

Craiova. (2).

În ziua de 24 Ianuarie 1908, s'a sărbătorit cu multă însuflețire *Jubileul de 50 ani dela Unire*, la școala normală de învățători din Craiova, între orele 8 — 9¹/₂ de către elevii acestei școli, în prezența directorului școlii, a corpului didactic respectiv și al școlii de aplicație, după următorul program.

«Imnul Regal», cor-orhestră, «50 ani dela unire, cuvântare ținută de elevul: Ion Ștefan, «Hora Unirii», cor-orhestră. Cartel de viori, Piramide. Români haidem! cor. «Dela noi» de Octavian Goga, declamație de elevul: Mitrutoiu D-tru. «Horă», orhestră. Exerciții cu bastoane. «Deșteaptă-te, Române».

(1) Corespondența specială a «Albinei».

(2) După comunicarea oficială făcută Ministerului.

Afară de acestea elevii acestei școli au participat și la programul festivalului aranjat la Teatrul Național în seara aceleși zile, de comitetul Ligei Culturale, executând următoarele numere:

- 1) Jocuri naționale.
- 2) «Sentinela», jucată împreună cu elevii gimnaziului și cu elevele Externatului secundar.
- 3) Deșteaptă-te Române, cor.
- 4) Români, haidem, cor.

Județul Suceava: Broșteni. (1).

Cercul cultural «Broșteni» din Județul Suceava, și-a ținut a 3-a ședință a sa în ziua de 25 Ianuarie a. c., la *Cotârğași*. Com. Broșteni.

După serviciul divin, la care Corul cercului «Broșteni» format din învățătorii din cerc, precum și din mulți absolvenți și elevi, a dat răspunsurile.

S'a făcut un *parastas* în amintirea marilor bărbați de stat, care în unire cu domnitorul Alex. I. Cuza au contribuit la formarea României de astăzi.

După prânz lumea s'a adunat la școală.

Au vorbit: d-l Revizor școlar cl. II, *P. Gheorghiasa*, d-l I. *Teodorescu* despre «*Constituție*».

Printre cuvântări corul a intonat cântece populare și patriotice ca: «De-ar fi mândra», «La Arme», și altele.

În urmă d-l Administrator de plasă *Titus Ionescu*, a vorbit oamenilor despre *Insemnătatea întrunirilor la asemenea ocaziuni la școală*.

Vălenii de Munte. (1).

La ora 10¹/₂, toate autoritățile împreună cu școlile și corpul didactic a asistat la *Te-Deum*, oficiat în biserica catedrală «Mănăstirea».

La ora 2¹/₂, a avut loc o serbare școlară în localul școlii de băeți, la care a luat parte foarte multă lume, în cât saloanele școlii erau neîncăpătoare: Imnul Regal, executat de elevi și eleve pe 2 voci, cuvântarea d-lui *P. Dragomirescu*, institutor, piesa: «24 Ianuarie», sub conducerea d-nei *Elena Dragomirescu*, jocuri gimnastice cu arce înflorate sub conducerea d-nei *Eug. Petcu*; «Hora dela Azil» jucată de 32 eleve sub conducerea d-nei *Zoe C. Popescu*, și *Băncilă*; tablouri vii.

Serbarea zilei de 10 Maiu.

Ziua de 10 Maiu s'a serbat și anul acesta cu multă însufiețire în toată țara. În București, a fost un *Te-Deum* la Mitropolie, la care a asistat și Majestatea Lor Regele și Regina și Altelele lor Principii cu familia. După serviciul divin, M. S. Regele a trecut în sala cea mare a Mitropoliei, unde a primit felicitările.

Cu ocazia acestei sărbători, s'a făcut în ziua de 9 Maiu la Palatul Regal ținutirea drapelelor noilor regimente; iar în dimineața zilei de 10, ele au fost binecuvântate de I.P. S. S. Mitropolitul Primat; apoi M. S. Regele le-a încredințat comandanților trupurilor noi, zicându-le:

(1). Corespondența specială.

«*Va încredințez drapelul sfințit al Regimentului pe care vă leg să-l apărați cu sângele vostru.*».

Au fost asemenea serbări școlare ca în toți anii. La Teatrul Național, o vorbit d. P. Răscanu, profesor la Universitatea din Iași; au urmat coruri școlare și recitări ale artiștilor Teatrului. In parcul expoziției a fost concurs de oină.

Intâmplările Săptămânii.

A. S. R. Principele Ferdinand a fost zilele trecute la Galați și de acolo cu vaporul, la Tulcea.

Sf. Sinod.

Sf. Sinod și-a urmat ședințele. S'au ales membrii diferitelor comisiuni prevăzute de reglementul Sinodului. S'au ales candidații pentru locurile vacante de arhieriei: Arhimandriții Teodor Atanasiu, Evghenie Humulescu și Teofil Mihăilescu pentru titlul de «Ploeșteanu»; Arhimandriții Nicodim Munteanu, Gherasim Miron și Ilarion Mircea pentru titlul de «Băcăoanul». Se știe că, după lege, din aceștia Ministrul cultelor are drept a numi câte unul pentru fiecare loc.

In ziua de 7 Maiu Sf. Sinod a pierdut pe unul din membri săi: P. S. Arhiepiscopul Melkisedec Piteșteanul, mort subit în București. P. S. S. a fost înmormântat la mănăstirea Cernica.

Sesiunea Academiei.

Membrii Academiei, înainte de a-și începe lucrările, au făcut o excursie la Constanța. Apoi a urmat ședințele regulat în fiecare zi. Vinerea sunt ședințe publice.

Congresul silvicultorilor

In fiecare an silvicultorii țin congres, în zilele de 7, 8 și 9 Maiu. Prima ședință din acest an s'a ținut la Administrația Domeniului Coroanei în prezența a numeroase persoane. A prezidat d-l Ion Kalinderu, care a deschis ședința printr'o dare de seamă despre activitatea societății «Progresul silvic» și despre însemnătatea discuțiilor ce vor avea loc asupra:

1) Pădurilor de fag din punct de vedere economic și cultural—referent d-l Al Lazurian.

2) Pădurilor moștenești și noul proiect de cod silvic — referent d l D. Ionescu-Zane.

3) Culturai stejarului și exportul — referent d-l M. Tănăsescu.

Din darea de seamă se vede că capitalul societății s'a ridicat la 18.500 lei, care sună ar fi de dorit să se urce la 25.000 lei până la 1911, când societatea silvică împlinește 25 de ani de existență. In acest scop d-l Kalinderu a cerut membrilor să se grăbească cu achitarea rămășițelor din abonamente și cotizațiuni. Tot odată d-sa a făcut un călduros apel pentru colaborarea la revistă, care e organul corpului silvic și oglindeste străduințele acestuia pentru progresul silviculturii naționale.

Aceasta e nu numai o datorie ca membri, ci și ca cetățenș, căci fiecare trebuie să contribuie la sporirea averii țării. Mai mult, activitatea e sângele vieții morale. Fără muncă viața devine o lăncezire, iar cel care o vegetează nu gustă niciodată fericirea ce o dă datoria împlinită în toate direcțiunile.

La sfârșit amintește că adunarea se ține ca totdeauna în preajma zilei de trei ori însemnată, a zilei de 10 Maiu, care întrupează evenimentele ce au pus temelie României de azi. In această zi, spune d-l Kalinderu, aducând prinos de mulțumire Atotputernicului, să-l rugăm a ne păstră cât și pe viitor binefacerile sale asupra patriei. Să-l rugăm a ne păstră cât mai mulți ani pe Acela sub a cărui domnie României s'au ridicat la si-

tuția actuală, pe Primul Rege Român, căruia i-a fost hărăzită rara fericire de a serba împlinirea a 70 de ani de viață bogată în roade pentru țară.

După d-l Kalinderu, d-l Nădejde, secretarul societății, a citit expunerea despre gestiunea pe 1908—1909 și a prezentat proiectul de buget pe 1909—1910.

S'a ales apoi comisiunea pentru verificarea socotelilor.

A vorbit apoi d-l Al. Lăzurianu despre pădurile de fag, arătând însemnătatea lor, mai ales din punct de vedere economic.

Ședința s'a ridicat la 11 ore.

Focuri.

Săptămâna trecută se poate numi «săptămâna focurilor». Au fost în ade-văr multe incendiuri mari. În ziua de 3 Maiu a izbucnit un foc la fabrica de hârtie «Letea» din județul Bacău. Pagubele sunt de peste 100.000 lei.— Un alt foc la Brăila în ziua de 8 Maiu, care a distrus aproape un cartier întreg.— În aceeași zi, altul la Focșani, care a îngrozit lumea fiindcă bătea un vânt puternic și se părea că tot orașul are să fie prăpădit.— În fine în ziua de 7 Maiu un foc groaznic a izbucnit la gara Filaret din București la ora 7 dimineța și a distrus mai multe magazine cu mărfuri, între cari o sumă de materii explozibile. Pagubele trec de un milion de lei.

Starea semănăturilor.

Despre starea semănăturilor, știrile oficiale cele din urmă sunt următoarele:

Botoșani.— În ziua de 6 Maiu a plouat puțin, semănăturile de toamnă sunt frumoase; pe unele locuri rapița e compromisă din cauza brumei care a căzut; semănăturile de primăvară sunt răsărite frumos. Fânețele bune.

Dolj.— În noaptea de 7 curent a plouat în tot județul, dar se mai simte nevoe de ploae. Semănăturile se prezintă bine.

Gorj.— Semănăturile de toamnă se prezintă binișor, cele de primăvară sunt slabe din cauza brumei, pomii și viile nu promet nici o recoltă, izlaurile și livezile mediocre.

Ialomița.— În zilele de 7—8 curent abia au căzut câteva picături de ploae și acelea nu peste tot. Semănăturile nu cresc, izlaurile lipsite de iarbă.

Ialomița.— Se simte lipsa de ploae, semănăturile de toamnă se prezintă bine, iar cele de primăvară se vor prăpădi dacă nu va plouă. Viile și pomii au suferit din cauza brumei, Fânețele au nevoe de ploae.

Romanți.— Sâmbătă seara a plouat pe alocuri, semănăturile se prezintă bine. Locuitorii se ocupă cu săpatul porumbului.

Dorohoi.— A plouat mereu de la 2 Mai; semănăturile se prezintă bine, fânețele merg bine. Pomii și viile au suferit din cauza înghețului. Porumbul semănat din vreme a răsărit peste tot.

Expoziție oficială.

La 9 Maiu ora 11 dim. s'a deschis la Ateneul din București expoziția oficială a pictorilor și sculptorilor noștri. A fost de față și A. S. R. Principesa Maria. Au vorbit: d. Mirea, directorul școlii de bele arte, și d. Haret, ministrul Instrucției.

În lumea judecătorească.

Săptămâna aceasta s'au făcut multe numiri de magistrați înalți în locurile rămase vacante prin trecerea la pensie și moarte. S'au numit Consilieri la Inalta Curte de Casație, la Curțile de Apel, la Tribunalele. S'a numit și un nou Prim-Președinte al Curții de Casație, cea mai înaltă funcțiune judecătorească din țară. D-l Scarlat Ferichide, trecând la pensie, în locu-i a fost numit d. G. M. Bagdat. Primirea noilor membri și a noului Prim-Președinte s'a făcut cu o ceremonie deosebită.

Vizita Împăratului Germaniei la Viena:
La banchet, Împăratul Austriei citește discursul.

Congresul medicilor.

În ziua de 11 Maiu s'a desehis în sala societății germane din București *congresul (al 13-lea) al medicilor*. Președintele asociației dr. Bărdescu, a ținut o cuvântare. Au mai vorbit: d. N. N. Săoeanu, secretarul general al Ministerului de Interne, dr. I. Cantacuzino, directorul serviciului sanitar, dr. Botescu, ajutor de primar al Capitalei, etc.

Societatea Sprijinul.

Societatea Doamnelor române «Sprijinul», avut zilelele trecute adunare generală în București.

Dela Români de peste munți.

Dela Români de peste munți nu putem avea știri bune, se vede în nici o săptămână. Acum e vorba de osândirea unui ziarist, care a publicat un articol în «Tribuna» care n'a plăcut guvernului. Va stă bietul șase luni în închisoare pentru aceasta!

Evenimentele din Turcia.

În Turcia pare că lucrurile s'au liniștit și au început să intre pe calea normală. Sultanul a depus jurământ înaintea Adunării ca orice Suveran Constituțional.

Itată ce zice telegrama pe care o publică ziarele :

Vedere din Constantinopol.

Ministerul de Războiu.

Constantinopol, 7. — Privitor la jurământul Sultanului, e de observat că discursul pronunțat cu acest prilej de Mahomed al V-lea, a făcut o foarte bună impresiune.

Mai cu deosebire a fost aplaudat pasagiul privitor la Armeni, în care Sultanul anunță că autorii măcelurilor din Adana vor fi pedepsiți și că pe viitor nu se vor mai întâmpla asemenea fapte contrare religiei.

„VICTORIA”

Societate anonimă de asigurări generale și reasigurări

IN BUCUREȘTI

— Direcțiunea Generală: 10, Strada Doamnei 10 —

CAPITAL STATUTAR LEI 5.000.000

INTAIA EMISIUNE LEI 1.000.000

SOCIETATEA ASIGURĂ:

- a) contra pagubelor cauzate de Incendiu și Explozie, precum și în contra Tempestei și Ciclonului;
- b) asigurări asupra Vieței și Rentei viagere;
- c) contra pagubelor de Transport maritim, fluvial și terestru;
- d) contra pagubelor cauzate de Grindină la cereale și vii;
- e) contra accidentelor corporale și a consecințelor răspunderii civile;
- f) contra pagubelor provenite din Mortalitatea vitelor;
- g) contra spargerii oglinzilor, geamurilor și firmelor de cristal, etc.

Societatea „VICTORIA” asigură în mod gratuit clădirile în construcțiune până la punerea acoperișului, iar informațiuni mai detaliate a se cere Direcțiunii societății.

Reprezentanța generală București, str. Karagheorghevici, 3.

